

Тривожить трави ранній травень:
“Пуститись берега б щосили!”
Гойдаються рослинні трюми.
Як важелі природи стримать,
Що дух і плоть з плечей зчесали
В болотний крик: зелений мозок
Палає з конопляних мисок:
“З усюд — сюди, пилком умийся,
Прожогом, вщерть, не полінуйся!”
З хрящів крізь розтин полуниці
В траву, як в діжку, нахилився
Хрещатий травень, ложка в грудях.
Мигтіли трави, лица, рядна,
В вогненних фартухах обряду
Жуки виносили з огудин
Губате немовля-погоду.